

N:o 3.

Ank. till Riksd. kansli den 11 februari 1904, kl. 7 e. m.

*Betänkande, i anledning af väckt motion om ändring af 29 §
bevillningsförordningen.*

(2:a A.)

I en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 45, har herr O. Olsson i See föreslagit,

»att Riksdagen ville antaga den ändringen af gällande bevillningsförordning § 29 dess sista del, att i stället för: 'såväl fastighetsägare som näringsidkare och löntagare komma att i beredningen äga säte och stämma', det bör heta: 'såväl fastighetsägare som näringsidkare, löntagare och kroppsarbetare komma att i beredningen äga säte och stämma'».

Till stöd för sitt förslag har motionären anfört följande:

»Svenska folkets urgamla rätt att sig själf beskatta' är en gammal och allmänt erkänd sats, och hvad den säger är med billighet och rättvisa fullt öfverensstämmande.

Våra lagar och förordningar gifva också rum åt den skattskyldige att i någon mån mer eller mindre inverka på bestämmandet af skatternas storlek och fördelning; hvarvid det ofta dock kan gå så, att de små och svagaste måste böja sig för de mäktigares vilja.

Skattebördornas fördelning, huru mycket den ene och den andre är mäktig att bära och bidra med, bestämmes af bevillningsberedning och taxeringsnämnd, hvilka bära och delvis äro så sammansatta, att de olika

näringsgrenarne äro representerade, i det att gällande bevillningsförordning § 29 säger: »vid val af både ordinarie ledamöter och suppleanter tillses, att, såvidt möjligt är, såväl fastighetsägare, som näringsidkare och löntagare komma att i beredningen äga säte och stämma».

Enligt denna bestämmelse kunna alla näringsgrenar blifva representerade, men möjligt är och ofta förekommer det, att en del ej kommer med, och detta gäller en klass, som är rätt talrik af dem, som skola taxeras, nämligen kroppsarbetare.

Visserligen kunna äfven sådana inväljas i berednings- och taxeringsnämnd, men på en del ställen i vårt land är praxis den, att ibland dem sällan utses någon representant; ty vanligen väljas fastighetsägare, löntagare och möjligen någon handtverkare, ehuru i många fall inkomst-taxeringen inom distriktet gäller hufvudsakligen kroppsarbetare, med undantag af de år, omtaxering af fastigheter äger rum.

Därför torde det vara med rättvisan öfverensstämmande, att ifrågasvarande förordning förtydligades så till vida, att kroppsarbetare alltid komma att blifva representerade i berednings- och taxeringsnämnderna.» -

29 § bevillningsförordningen lämnar närmare föreskrifter om bevillningsberedningens sammansättning. Antalet ledamöter i beredningen är å landet minst två och högst sex. Därest flera kommuner förenats till ett beredningsdistrikt, skall hvarje kommun välja högst tre ledamöter i beredningen, dock med iakttagande, att beredningen icke får bestå af mer än sex ledamöter. I stad utses minst tre och högst fem ledamöter i bevillningsberedningen. Suppleanterna i beredningen skola motsvara minst hälften af de ordinarie ledamöternas antal. Paragrafen innehåller slutligen den i motionen omförmälda bestämmelsen, att, såvidt möjligt, såväl fastighetsägare som ock näringsidkare och löntagare böra vara representerade i bevillningsberedningen.

Då ordet »löntagare» i här ifrågasvarande fall lär böra tolkas såsom omfattande alla, som arbeta mot aflöning, oberoende af sättet för dennas beräkning, är sålunda jämväl en kroppsarbetare att anse såsom löntagare. I motionen framhålles emellertid, att den olika praxis, som råder beträffande kroppsarbeters inval i bevillningsberedning och taxeringsnämnd, skulle kräfva ett förtydligande af paragrafens ifrågasvarande bestämmelse. Bevillningsutskottet anser i likhet med motionären önskvärdt,

att äfven kroppsarbetare, såsom för närvarande flerstädes lärar vara fallet, såvidt möjligt inväljas i bevillningsberedningen och taxeringsnämnden, framförallt å platser med talrik arbetarebefolkning. Men med nyssberörda tolkning af ordet löntagare, och då en af anledningarna till den öförmälda olikheten i tillämpningen af sagda bestämmelse torde vara den, att kroppsarbetare, i den mening motionären tagit detta ord, inom åtskilliga kommuner å landet förekomma i jämförelsevis ringa antal, finner dock bevillningsutskottet skäl icke föreligga att för det afsedda ändamålets vinnande i bevillningsförordningen vidtaga någon förändring. Ett tillägg till bevillningsförordningen i den af motionären föreslagna riktning skulle dessutom vid tillämpningen i vissa fall möjligen kunna vålla svårighet med hänsyn till det begränsade antalet ledamöter i bevillningsberedningen.

På grund af hvad sålunda anförts, hemställer bevillningsutskottet,

att herr Olssons förevarande motion om ändring af 29 § bevillningsförordningen icke måtte vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 9 februari 1904.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.
